Το 8:15 είναι ένα έντυπο που μοιράζεται στα σχολεία της κυψέλης κ' των πατησίων. Μέσα από τις σελίδες που επιδιώκουμε να μοιραστούμε ιδέες, απόψεις, πράξεις, ενάντια σ'έναν κόσμο που καταρρέει με θόρυβο.

φωτογραφία από την εξέγερση του Δεκέμβρη του '08

Το ξυπνητηρι χτυπάει.....

Ετοιμάζομαι για τη δουλειά. Άραγε σήμερα το οχτάωρο θα γίνει δεκάωρο ή δωδεκάωρο; Αυτοί μας χρωστάν μισθούς, ένσημα, υπερωρίες και μας ζητάν και τα ρέστα δουλεύοντας περισσότερο στο όνομα μιας ''οικογένειας''.Βγαίνω από το σπίτι. Στην είσοδο οι λογαριασμοί κάνουν το καθιερωμένο πάρτι τους. Τώρα που το σκέφτομαι είναι η μοναδική στιγμή που γουστάρω τα διαφημιστικά. Μα πώς να πληρώσουμε ρε;Με του γείτονα;Αφού ούτε και αυτός έχει.Στις ειδήσεις άκουσα ότι θα ιδιωτικοποιήσουν,για το καλό μας,το ρεύμα.Βέβαια,όπως σε όλα,πρώτα τα ξεζουμίζουν γεμίζοντας τις τσέπες τους,τα εγκαταλείπουν,μετά τα πουλάνε βγάζοντας πάλι φράγκα και τέλος ο λογαριασμός πιό φουσκωμένος πιά έρχεται στη πόρτα μου και η πληρωμή πάλι στα ταμεία τους.

Τρέχω να προλάβω το λεωφορείο.Τα δρομολόγια έχουν μειωθεί και πάλι σα σαρδέλες θα είμαστε.Τα μειώσανε,λένε,γιατί ήταν δρομολόγια χαμηλής ζήτησης.Τις μασχάλες μου ρώτα που οι μύτες των διπλανών τις γαργαλάνε.Καλή μπίζνα και οι μεταφορές,τις χρεοκόπησαν,αύξησαν τα εισιτήρια γιατί δεν πλήρωναν οι ''τζαμπατζήδες'',μείωσαν τα δρομολόγια,βάλανε μπάρες να βγάλουν και άλλα φράγκα και να ελέγχουν τα πάντα και τους πάντες.Όλα για το κέρδος και την ασφαλειά μας και οι ανάγκες μας εμπόρευμα.

Στο δρόμο έχει κίνηση.Κάποιοι δρόμοι είναι κλειστοί.Κάποιο υψηλόβαθμο καθίκι από το εξωτερικό έχει έρθει να πουλήσει ''νόμιμα'' όπλα στα καθίκια από το εσωτερικό.Έτσι πάει,για όπλα και μπάτσους υπάρχουν λεφτά,για υγεία,παιδεία,μεταφορές,περιβάλλον,ενέργεια,πάρτε ψίχουλα.Όλα τα καθίκια του κόσμου κήρυξαν πάλι πόλεμο για τα κέρδη τους και ξεριζώνονται πάλι πληθυσμοί αλλά το μεγάλο μας σπίτι δεν τους χωράει όλους πάρα μόνο αυτούς που τα ντόπια αφεντικά θα τους εκμεταλλευτούν δεκαπλάσια από ότι εμάς.Παντού καθάρματα.Φτάνω στη δουλειά.Άργησα λίγο.Το αφεντικό με κοιτάει με μισό μάτι,όπως τα ένσημα που μου κολάει,όταν τα κολάει.Η βάρδια επιτέλους τελειώνει.

Γυρνώντας στο σπίτι περνάω από το κέντρο. Είναι γεμάτο μπάτσους που προσπαθούν να διαχειριστούν τους τοξικοεξαρτημένους,τους μετανάστες και ότι αλλο χαλάει τη βιτρίνα της πόλης. Παράνοια!!!Τα αφεντικά των μπάτσων και του τόπου ολόκληρου πουλάνε πρέζα στην κοινωνία και μετά τους βγάζουν για να την καθαρίσουν και τέλος την πληρώνουν οι φτωχοδιάβολοι και οι μεγαλοκαρχαρίες είτε πέφτουν στα μαλακά είτε δε πέφτουν καθόλου.Καρχαρίες έτοιμοι για την επόμενη κερδοφόρα επιθεσή τους.Αυτά είναι!!!Ανεξάρτητη δικαιοσύνη κάθε φορά διορισμένη από την εκάστοτε κυβέρνηση με ποινικούς κώδικες με δύο μετρα και δύο σταθμά.

Φτάνω στο σπίτι.Ο ιδιοκτήτης με περιμένει για τα ενοίκια.Άλλος και αυτός,οι μισθοί μειώνονται και τα ενοίκια αυξάνονται.Κάτι τέτοιες στιγμές μου έρχεται στο μυαλό πόσο εύκολα παραγράφονται τα χρέη των πλουσίων και των τραπεζών. Καλή φάση,τα πολλά στα πολλά και στους φτωχούς το τίποτα.

Στο σπίτι είναι ο άντρας μου,άνεργος μήνες τώρα.Τον απέλυσαν για να προσλάβουν πιο νέους,άρα και πιο φτηνούς εργάτες.Ευτυχώς κρατάει τη γιαγιά,η οποία περιμένει δύο μήνες για ένα ραντεβού στο νοσοκομείο.Το μικρό παιδί έχει γυρίσει πιο νωρίς από το σχολείο,δεν έχουν δασκάλους.Πώς γίνεται να υπάρχουν τόσοι άνεργοι ιατροί και δάσκαλοι και παράλληλα να υπάρχουν ελλείψεις σε νοσοκομεία και σχολεία;Ιδιωτικοποίηση μου μυρίζει και εδώ.Η άλλη μου κόρη λείπει μέρα-νύχτα,έχει πιάσει δύο δουλείες.Όσο τα σκέφτομαι με παίρνει ο ύπνος.

Ξημερώνει Σάββατο πρωί.Ξυπνάω,ανοίγω την τηλεόραση.Παίζει μία ενημερωτική εκπομπή με το όνομα ''Καλημέρα Ελλάδα με χαμόγελο'',με χαμόγελο και εγώ...σκατά στα μούτρα σας ρουφιάνοι!!!Σήμερα,εμείς κλείνουμε τους δρόμους,εκκένωσαν μία καταληψή μας....

Οχ μου ερχεται παλι.

Ρε γαμώτο το είχα ξεχάσει. Ελπίζω μόνο να μην λερωθώ, φαντάσου τη ντροπή. Ρωτάω την Άννα αν έχει μια σερβιέτα. Το ακούει ο Γιάννης και αρχίζει το δούλεμα. «Χαχαχαχαχα η βρωμιάρα λέει και με δείχνει». Του βάζει τις φωνες η Άννα « Άκου να δεις Γιάννη η περίοδος δεν είναι ντροπή, είναι ζωή! Αν δεν είχε περίοδο η μάνα σου εσύ ουτε καν θα είχες γεννηθεί.»
Πήρα το αίμα μου πίσω, τον τάπωσε η φίλη!

ONE SIZE

Χτυπάει το κουδούνι, βγαίνουμε διάλειμμα. Βλέπω την Κατερίνα, είναι στεναχωρημένη. «Νιώθω χοντρή» μου λέει. Δεν είχα τι να βάλω σήμερα. Χτες μου είπαν οτι ο κώλος μου έχει μεγαλώσει και είναι άσχημος, ένιωσα ντροπή. Δεν αντέχω άλλη καταπίεση, να ακολουθώ τις οδηγίες για χοντρές :δίαιτα, γυμναστήριο, προιόντα που καίνε λίπος. Φόρα μόνο μαύρα, τίποτα πολύ κολλητό, όχι οριζόντιες γραμμές, όχι πολύ κοντά μανίκια. Τα ακούω και απ τη μάνα μου όλη μέρα, δεν προσέχεις την υγεία σου, δεν νοιάζεσαι για τον εαυτό σου. Ισόβια χοντροκώλα. «Σε ζηλεύω τόσο πολύ που είσαι αδύνατη!»
Την ακούω και τρελαίνομαι, εμένα με έχουν πρήξει οτι είμαι πολύ αδύνατη! Όλη την ώρα μου λένε οτι φαίνονται τα κόκαλά μου, οτι το στήθος μου είναι πλάκα, οτι δεν είμαι θηλυκή. «Νιώθω άσχημη». Το skiny δεν είναι πια της μόδας. Πιέζομαι να τρώω περισσότερο , πήρα μπισκοτόκρεμα για τα μωρά που λένε έχει πολλές θερμίδες. Κοιταζόμαστε και βάζουμε τα γέλια. Ρε θα

μας τρελάνουν! Όπως και να είμαστε τελικά θα μας κανουν να νιώθουμε ντροπή για το σώμα μας.
Το «νιώθω χοντρή» και το «νιώθω άσχημη» δεν είναι συναισθήματα. Το «νιώθω χαρούμενη ή λυπημένη», αυτά είναι συναισθήματα. Το «νιώθω χοντρή» είναι ένα είδος συντομογραφίας. Το λέμε όταν νιώθουμε μη ελκυστικές, ατημέλητες, τεμπέλες, ανικανοποίητες, ανεπαρκής. Είναι ο τρόπος που μας μαθαίνουνε να μισούμε τον εαυτό μας, να μας γεμίζουν ανασφάλειες και μας βάζουν να καταναλώνουμε δίαιτες, ρούχα, γυμναστήρια και ότι μας πουλάνε για να μας κάνουμε να νιώσουμε «καλύτερα». Η καταπίεση μας μεταφράζεται απο το σύστημα σε χρήμα, όλα για το κέρδος.

**ΑΓΑΠΑΜΕ ΤΟ ΣΩΜΑ ΜΑΣ, ΔΕΝ ΝΤΡΕΠΟΜΑΣΤΕ ΓΙ ΑΥΤΟ.
ΔΕΝ ΑΗΔΙΑΖΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΜΑΣ, ΑΗΔΙΑΖΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ ΤΗ ΒΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ!**

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΜΙΑΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

Αθήνα 6 Δεκεμβρίου 2008, Σάββατο βράδυ, όλη η πόλη, όλη η χώρα ζεί τη ρουτίνα της και ανυπομονεί σε λίγες μέρες να δραπετεύσει από αυτή με μία άλλη ρουτίνα,να σβήσει το ψέμα με ένα πιο λαμπερό ψέμα,αυτό των χριστουγέννων,της μεγάλης γιορτής της κατανάλωσης. Μία σφαίρα θα γίνει η αιτία να ραγίσει το ρολόι της καθημερινότητας,να καούν τα προγράμματα, να φοβηθούν τα ψέματα αυτού του κόσμου μπροστά στις αλήθειες που κάποιοι-ες τόλμησαν να φωνάξουν.

Ο 15χρονος Αλέξης Γρηγορόπουλος πέφτει νεκρός στην περιοχή των Εξαρχείων,πυροβολημένος εν ψυχρώ από τους φονιάδες μπάτσους Κορκονέα και Σαραλιώτη. Η δολοφονία του Γρηγορόπουλου δεν είναι καθόλου τυχαία, άσχετα αν η εξουσία και τα κάθε είδους τσιράκια της προσπάθησαν να την παρουσιάσουν ως τέτοια. Δεν είναι τυχαία διότι συνέβη στα Εξάρχεια σε μία περιοχή σύμβολο αντίστασης,όπου το κράτος πάντα επιδιώκει τον ελεγχό της. Δέν είναι τυχαία διότι το κράτος δολοφόνησε ένα 15χρονο έφηβο,δολοφόνησε ένα μυαλό συνεχούς αμφισβήτησης. Δεν είναι τυχαία διότι οι εκτελεστές αυτής της κρατικής δολοφονίας είναι οι μπάτσοι,οι προστάτες του κράτους και των αφεντικών,που έχουν για παράσημα άλλες τόσες καθόλου τυχαίες δολοφονίες και βασανισμούς. Δεν είναι τυχαία διότι το κράτος και ο καπιταλισμός δολοφονούν κάθε μέρα στο σχολείο,στη δουλεία,στη γειτονία,σε κάθε πτυχή της ζωής μας.

Μετά τη δολοφονία το νέο μαθαίνεται από στόμα σε στόμα και κόσμος αρχίζει να συγκεντρώνεται στην περιοχή των Εξαρχείων.

Ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις αποκλείουν τον τόπο του εγκλήματος, προσπαθούν να σβήσουν κάθε ίχνος της πράξης τους, προσπαθούν να στείλουν το μήνυμα στους συγκεντρωμένους οτι το κράτος είναι εδώ και ότι ακόμα και τώρα θα πάρει την κατάσταση στα χέρια του και θα προλάβει οποιαδήποτε προσπάθεια αντίδρασης. Όμως ο συγκεντρωμένος κόσμος έχει άλλη γνώμη, έχει οργή, θέλει να πάρει την κατάσταση στα δικά του χέρια, να τιμωρήσει ο ίδιος τους δολοφόνους,να επιτεθεί στο κράτος και τους μηχανισμούς του.Έτσι και έγινε...

Την ίδια νύχτα αυθόρμητες συγκρούσεις ξεσπούν στους γύρω δρόμους από την πλατεία Εξαρχείων. Χιλιάδες άτομα συναντήθηκαν όλο το βράδυ στην περιοχή. Οι πρώτες οργανωμένες κινήσεις έγιναν από αναρχικούς και αντιεξουσιαστές,οι οποιοί καταλαμβάνουν τα κτίρια του Πολυτεχνείου και της ΑΣΟΕΕ στην Πατησίων, όπου γίνονται συγκρούσεις ενώ πολλά καταστήματα σύμβολα του καπιταλισμού λεπλατούνται και πυρπολούνται.Λίγες ώρες αργότερα 2.000 άτομα μέλη οργανώσεων της Αριστεράς και αντιεξουσιαστές πραγματοποιούν αυθόρμητη πορεία η οποία μάχεται σώμα με σώμα με τα ΜΑΤ στην Πατησίων και στην Ομόνοια. Στη συνέχεια ένα τμήμα της πορείας κατευθύνεται στη Νομική σχολή την καταλαμβάνει και ξεκινάει οδομαχίες και από εκεί με τους μπάτσους δολοφόνους. Οι συμπλοκές στους δρόμους της Αθήνας κρατούν μέχρι τις 4 το πρωί.

Οι τρείς κατειλημμένες σχολές θα αποτελέσουν καθ' όλη τη διάρκεια της εξέγερσης σημεία συνάντησης,συνελεύσεων και εκδηλώσεων,κέντρα αντιπληροφόρησης και παραγωγής λόγου ενάντια στην έντονη καθεστωτική προπαγάνδα κράτους και μμε και ορμητήρια οργανωμένων συγκρούσεων με τις δυνάμεις καταστολής. Το νέο της δολοφονίας έχει ήδη διαδοθεί διαδικτυακά και τηλεφωνικά από πόλη σε πόλη της Ελλάδας,στις οποίες το ίδιο βράδυ γίνονται αυθόρμητες πορείες και επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα.

Την επόμενη μέρα καλείται πορεία από τη συνέλευση της κατάληψης της Νομικής με κατεύθυνση τη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αττικής. Η πορεία με 4.000 άτομα με το που ξεπροβάλει στην Αλεξάνδρας δέχεται επίθεση από τα ΜΑΤ και αρχίζουν οι συγκρούσεις. Τράπεζες,αντιπροσωπείες αυτοκινήτων,εμπορικά καταστήματα, su- per-market και μαγαζιά επισιτισμού καταστρέφονται το ένα μετά το άλλο. Όλο το κέντρο της Αθήνας έχει πάρει φωτιά και όλα δείχνουν πως η φλόγα της εξέγερσης θα αργήσει να σβήσει.

Για περίπου ένα μήνα σε όλες τις πόλεις της Ελλάδας το κράτος έρχεται αντιμέτωπο με το ίδιο σκηνικό, σε σημείο που η τότε κυβέρνηση(Νέα Δημοκρατία) να συζητάει στο εσωτερικό της για την επέμβαση του στρατού. Καταλήψεις σε σχολές και σε πάνω από 600 σχολεία,παρεμβάσεις και καταλήψεις σε ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς,καταλήψεις σε άλλα δημόσια κτίρια όπως δημαρχεία, μοιράσματα πληροφόρησης στους δρόμους και στα μέσα μαζικής μεταφοράς, συναυλίες, θεατρικά, χορεύτικα και άλλα καλλιτεχνικά δρώμενα συμπαράστασης και αντίστασης,πορείες, επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα, επιθέσεις σε τράπεζες και δημόσια κτίρια, απαλλοτριώσεις και κα-

ταστροφες σε εμπορικές πιάτσες.

Κάποιες στιγμές που φανερώνουν την ένταση των ημέρων της εξέγερσης πέρα από τις γενικευμένες συγκρούσεις είναι η επίθεση από μαθητές σε αστυνομικά τμήματα, όπως αυτό της Αγίας Λαύρας, η επίθεση με πέτρες και αυγά στο φυλάκιο του μπάτσου στο σπίτι του υπουργού παιδείας Ευριπίδη Στυλιανίδη και η απόπειρα επίθεσης πάλι από μαθητές στην οικία του πρωθυπούργου Κωνσταντίνου Καραμανλή, ο επρησμός από διαδηλωτές του χριστουγενιάτικου δέντρου στην πλατεία συντάγματος που θέλησε να δώσει τέλος στο χαρούμενο κλίμα των ημέρων και να δηλώσει οτί υπάρχει νεκρός, υπάρχει οργή και θα εκφραστεί με κάθε τρόπο και τέλος η κατάληψη του κτιρίου της Γ.Σ.Ε.Ε από αγωνιστές και κυρίως μέλη σωματείων βάσης πέρνωντας στα χέρια τους ένα κτίριο που ανήκει στην εργατική τάξη που ξέρει από πρώτο χέρι τί σημαίνει κρατικές-εργοδοτικές δολοφονίες στα αμέτρητα εργατικά δυστυχήματα στο κόσμο του καπιταλισμού. Οι εργαζόμενοι πέταξαν έξω τους πουλημένους γραφειοκράτες συνδικαλιστές που τις μέρες της εξέγερσης κράτησαν ουδέτερη εως και επιθετική στάση απέναντι στη βία των εξεγερμένων διαδηλωτών.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη είναι η απάντηση μεγάλου κομματιού της κοινωνίας απέναντι στη κρατική καταστολή και βία. Είναι η συνάντηση και η συνδιαλλαγή ετερόκλητων ατόμων, διαφορετικών πολιτικών πεποιθήσεων ηλικίας, φύλου, εθνικότητας. Είναι η πάλη των διαδηλωτών με το κράτος για την επικράτηση στο δρόμο και στο δημόσιο χώρο. Είναι η απόδειξη ότι μπορούμε να επιτεθούμε στη βία κράτους και κεφαλαίου χωρίς αρχηγούς και κόμματα,τα συγκεκριμένα στην εξέγερση είτε έπαιξαν για άλλη μία φορά το ρόλο του μπάτσου(ΚΚΕ)είτε έπαιξαν στό όνομα του νεκρού πολιτικά παιχνίδια ψηφοθηρίας(ΣΥΡΙΖΑ). Η εξέγερση του 2008 είναι το δίδαγμα και παράλληλα το μήνυμα ότι για όλα όσα μας καταπιέζουν καθημερινά απαιτείται να υπάρχουν αντίστοιχα καθημερινές εξεγέρσεις.

ΓΙΑΤΙ ΚΑΜΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ ΞΕΝΗ ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΜΑΣ!

Άνοιξε η μητέρα μου την πόρτα της αυλής. Με είδε να κλαίω κάτω από ένα δέντρο, μια σφενδαμιά - έχει άλλωστε πολλές στον Καναδά. Μόλις είχα γυρίσει απ' το σχολείο, ήταν η πρώτη μέρα στο καινούργιο μου γυμνάσιο. Εκεί που για όλους ήμουν η ξένη, εκεί που για όλους ήμουν αλλιώς.

- Τι συμβαίνει? με ρώτησε εκείνη

- Θα μου περάσει. της απάντησα εγώ

Δε μου πέρασε.

Μετά από ένα χρόνο, και έχοντας πλέον γίνει φίλη μ' εκείνη τη σφενδαμιά, γύρισα πίσω στην Αθήνα, στη γειτονιά που μεγάλωσα. 'Ηλπιζα οτι δε θα είμαι πια η ξένη. Κι έτσι κι ήταν. Δε μίλαγα πια ξένη γλώσσα, ούτε κι έμοιαζα αλλιώς. Πια δε με κοίταζαν στραβά.

Σχόλασα στις 14.00 και ήθελα 10 λεπτά ακόμα για να φτάσω σπίτι. Τελικά μου πήρε μία ώρα.

Κάτω από ένα πεύκο, στο γνωστό σε όλους πάρκο, με είδα ξανά να κλαίω. Μόνο που τώρα είχα μαύρα μαλλιά και πιο σκούρο δέρμα. Αλλά δεν ημούν εγώ. Ήταν ένα άλλο κορίτσι, που 'χε ταξιδέψει με βάσανο από μακριά μπας και βρει λίγη γαλήνη.

- Τι συμβαίνει? τη ρώτησα

- Θα μου περάσει. απάντησε εκείνη.

- Τώρα που βρεθήκαμε θα μας περάσει και των δύο, γιατί είμαστε παρέα.

Το κορίτσι με το σκούρο δέρμα και τα μαύρα μαλλιά έλαμψε! Το ίδιο έκανα κι εγώ. Δεν ήμασταν πια ξένοι. Κάθε μέρα, στις 8 το πρωί, είχαμε ραντεβού στο ίδιο εκείνο πεύκο για να πάμε μαζί μέχρι το σχολείο.

'Ομως πλέον κάτι είχε αλλάξει. Γιατί στο γνωστό σε όλους πάρκο, κάτω από εκείνο εκεί το πεύκο, άλλαξαν δυο ζωές. 'Ωσπου οι δύο αυτές ζωές έγιναν διακόσιες. Γιατί κάθε μέρα ήμασταν πιο πολλοί και περπατάγαμε όλοι μαζί για το σχολείο.

Κανένας δεν ήταν πια μόνος. ήμασταν πολλοί, ήμασταν φίλοι και είχε πιο πολλή πλάκα έτσι.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ ΣΤΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΑΝΩ ΚΑΤΩ

Τρίτη 3/12, 19:00
Εκδήλωση - συζήτηση
"Τουρισμός- Airbnb:
Οι εξελίξεις στο 2019"

Τετάρτη 4/12, 19:00
Ανοιχτή συνέλευση
για την υπεράσπιση
της Κατάληψης/των καταλήψεων

Πέμπτη 5/12, 18:00 Προπύλαια
Στηρίζουμε την πορεία
για τις καταλήψεις,
17:00 προσυγκέντρωση στο στέκι

18:00 Σαββάτο 7/12 19:00
Πρόβολή ταινίας "Τα παράσιτα"

Κυριακή 8/12 19:00
Βιβλιοπαρουσίαση "Ραντεβού με τον Ζ"
Χιλή 1970-73 η λαική ενότητα ενάντια στον ταξικο πόλεμο
και η εξέγερση σήμερα.

ΟΤΙ ΜΙΣΗΣΑΜΕ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΔΩ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΕΝΑ ΘΡΑΝΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΥΔΟΥΝΙ ΤΩΝ 8

Βαρεθήκαμε να ακούμε τα ίδια και τα ίδια γερασμένα πράγματα. Βαρεθήκαμε να μας κουνάνε το δάχτυλο, να μας λένε τι να κάνουμε, να μας διατάζουν. «Ξεστραβώσου», «σκάσε», «δούλευε», «αυτό που σου λέω», «ίδια η μάνα σου είσαι». Δεν είναι τέρατα, είναι καθημερινοί άνθρωποι, γνώριμοι: αυταρχικοί γονείς, κομπλεξικοί καθηγητές, σκατοαφεντικά και μπάτσοι.

Η πειθαρχία θέλει αποχαύνωση. Σχολείο, σχολή, δουλειά, γυμναστήριο, καφετέρια... για να γίνουμε κι εμείς «κανονικοί άνθρωποι». Μας σκέτε μπουκώσει με διαφημίσεις, Netflix κι GNTM, δεν πάει άλλο! Δε θέλουμε να γίνουμε κανονικοί, φτύνουμε τα πρότυπά σας. Δε θελουμε χρόνο για να καταναλώνουμε τα σκουπίδια της τηλεόρασης. Θέλουμε χρόνο για να ερωτευτούμε. Θέλουμε χώρο για να ονειρευτούμε. Γι' αυτό γίναμε καταληψίες.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Συνέλευση υπεράσπισης της κατάληψης
«Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Άνω-Κάτω Πατησίων»
Νάξου 75 & Κρασσά

Για κουβεντούλα και γνωριμία από κοντά
κάθε Τρίτη & Παρασκευή μετά τις 20:30 στο: Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Άνω Κάτω Πατησίων, Νάξου 75 & Κρασσά, πλ. Κολιάτσου.
Για επικοινωνία, σχόλια, ιδέες, σκίτσα και κείμενα
email: anokatoespiv.net. & http://anokatopatision.espivblogs.net